

For så vidt angår reglen om samtykke til indgåelse af ægteskab kan henvises til, at ægteskabsalderen for mænd efter ægteskabsloven af 1969 er 20 år, og til, at det af folketingsudvalget om ægteskabsloven er tilkendegivet, at man under det kommende udvalgsarbejde om ægteskabslovgivningen bør være opmærksom på sammenhængen mellem ægteskabsalderen og skilsmissefrekvensen. Det vil være uhensigtsmæssigt på indværende tidspunkt at fastsætte grænsen for forældrenes samtykke lavere end ægteskabsalderen. Der kan også henvises til, at man i de øvrige nordiske lande i forbindelse med nedsættelsen af myndighedsalderen har nedsat aldersgrænsen for forældrenes samtykke til ægteskab til 20 år. Dette gælder også i Norge og Sverige, hvor man har nedsat ægteskabsalderen til 18 år, og i Finland, hvor ægteskabsalderen for mænd længe har været 18 år. Aldersgrænsen for forældrenes samtykke ligger således i disse lande over ægteskabsalderen.

Adoptionslovens samtykkeregulering synes det heller ikke rimeligt at ophæve nu, da spørgsmålet om en eventuel ændring bør indgå i overvejelserne under det kommende udvalgsarbejde om adoptionsloven. Den tilsvarende aldersgrænse i den norske og svenske adoptionslov er i øvrigt nu nedsat fra 21 til 20 år.

Den særlige regel i loven om børn uden for ægteskab har som nævnt kun betydning for Færøerne, og opretholdelsen skyldes, at lov nr. 140 af 17. maj 1961 om personnavne ikke er sat i kraft for Færøerne. I andre dele af landet kan ansøgninger om ændring af slægtsnavn indgives af personer, der er fyldt 18 år, og ellers af forældremyndighedens indehaver, jfr. personnavnelovens § 1, stk. 2, og § 3 i justitsministeriets cirkulære af 22. december 1961 om udfærdigelse af navnebeviser.

Også samtykkekravet i ligbrændingsloven bør efter justitsministeriets opfattelse opretholdes. Der kan i denne forbindelse henvises til, at der på beslægtede områder efter nyere lovgivning kræves samtykke for personer under 21 år — en aldersgrænse, som nu foreslås nedsat til 20 år. Dette gælder således efter lov nr. 246 af 9. juni 1967 om udtagelse af menneskeligt væv m. v., jfr. forslaget § 14, hvorefter værgen skal tiltræde et samtykke fra en person under 21 år.

Det samme gælder lov nr. 234 af 3. juni 1967 om sterilisation og kastration, hvorefter værgen skal tiltræde en begæring fra en umyndig ansøger, jfr. lovens § 9, stk. 1.

Spørgsmål 2:

Der ønskes en almindelig redegørelse for, at en række bestemmelser med 21 års aldersgrænser er foreslået ændret til 20 år, samtidig med at man skønner, at en række andre bestemmelser med tilsvarende grænser ikke burde ændres.

Svar:

Som anført i bemærkningerne til lovforslaget har ministerierne i forbindelse med forslaget om nedsættelse af myndighedsalderen overvejet, hvorvidt lovregler, hvori der er fastsat en 21 års aldersgrænse burde søges ændret. Som resultat af overvejelserne er der fremsat forslag om ændring af forskellige lovbestemmelser med 21 års aldersgrænser. En række andre bestemmelser med tilsvarende grænser skønnes ikke at have en sådan sammenhæng med myndighedsalderen, at man har ment at måtte foreslå bestemmelserne ændret. Disse bestemmelser, der er nævnt i bilag 1 til lovforslaget, har så forskelligartet indhold, at der ikke kan gives en generel redegørelse for de synspunkter, der har været afgørende for, at 21 års aldersgrænserne foreslås opretholdt. Det kan imidlertid om de enkelte bestemmelser oplyses:

1. Lov nr. 131 af 7. maj 1937 om børn uden for ægteskab § 30, stk. 4.

Bestemmelsen er opretholdt ved § 22 i lov nr. 200 af 18. maj 1960 om børns retsstilling og har kun betydning i en overgangsperiode, idet der efter loven af 1960 ikke mere er mulighed for, at flere kan anses som bidragspligtige til et barn uden for ægteskab. Under hensyn til, at der efter 1960-lovens § 14, stk. 3, jfr. § 22, stk. 2, kan pålægges fædre og enebidragspligtige et bidrag til et barn til undervisning og uddannelse indtil barnets fyldte 24. år, vil det ikke være rimeligt at nedsætte aldersgrænsen.

2. Lov nr. 252 af 27. maj 1950 om dansk indfødsret § 3, stk. 1, og § 10 B.

Der henvises til besvarelsen af udvalgets spørgsmål 3.